

GÖLGEM GÖLGELERE KARIŞTI

Gülümsün Tansev

Editör

Ayşe Sağlam

Kapak Resim

Birol Kutadgu

Kapak Tasarımı

Yusuf Anar

ISBN: 978-625-7237-02-4

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden ve Yazardan izin almadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yazardan Direkt – Türkiye

Yazardan Direkt Elektronik İletişim Tanıtım Paz. ve Tic. Ltd. Şti

Altın-tepe mah. İstasyon Yolu sokak .No. 3/1

Maltepe / İstanbul

Tel: 0216 3011213

Sertifika No.47456

Baskı ve Cilt

Ege Reklam Basım Sanatları San.Tic. Ltd.Şti

Esatpaőa mah. Ziyapaőa caddesi No.4 Ataşehir / İstanbul

Tel: 0216 470 44 70 Faks:0216 472 84 05

www.egebasim.com.tr

Sertifika No: 45604

GÖLGEM GÖLGELERE KARIŞTI

GÜLÜMSÜN TANSEV

ÖYKÜ

TEŞEKKÜR

Öykülerimin fırtınalı denizinde rotamı bulamazken, beyaz yelkenlisiyle önümden süzülüp giderek zamana baka baka bana yol gösteren değerli **Hocam Müge İplikçi**'ye;

Ben yazarken odamın kapısını birdenbire açarak “Anneanne,” diye söze başlayıp, tatlı sesiyle odamı rengârenk kelebekler, kuşlar, balıklar ve çiçeklerle dolduran ve sonra geldiği gibi hızla dönüp gidiveren biricik torunum **Mavi Taşkın**'a;

İçimdeki bereketli alanın tek sahibi, her zaman güvenle yaslandığım bir Karyatit¹, öykülerimin ilk okumasını yaparak beni yüreklendiren, Turgut Uyar'ın anlatımıyla bozuk saat olan yüreğimin hep üzerinde durduğu yegâne evladım Doktor **Kıymet İmbat Taşkın**'a;

Özenle seçilmiş sözcükleri ve güçlü anlatımıyla yazılarımı tanıtarak beni medyaya ve dergilere taşıyan sevgili editörüm **Ayşe Marika Sağlam**'a;

Gülen yüzleri ve dost tavırlarıyla her zaman yardıma hazır olduklarını bildiğim Yazardan Direkt Yayınevi'nden **Çağla Miniç Eker**'e ve **Bihter Şahin**'e;

Pırpır uçuşan esin perilerim olmayı sürdüren yakın dostlarım, sevgili arkadaşlarım ve akrabalarım;

İçimden gelen en yüksek sesle teşekkür ediyorum.

Not: Bu sayfada adının anılmasını istediğim biri daha var. Bilgisayarımı açar açmaz klavyenin üzerinde gezinerek karmaşa yaratan, not aldığım kâğıtlara pençesini geçirip parçalayan, sonunda masamın üzerine yan gelip yatarak gözlerini bilinmez bir noktaya dikip beni meraklandıran kara kedimiz **Adrian**. Ona, “Sen bana destek olmadın ki sadece köstek oldun ama ben gene de seni çok seviyorum.” dedim ve onu kibarca başımdan savdım.

Gülümsün Tansev

6 Eylül 2020

---

1 Karyatit: Yunan mitolojisinde, çatıyı taşıyan sütunları oluşturan uzun giysili, güzel kadın heykelleri.

Gülümsün Tansev Her Zamanlı Kadınlar'dan sonra gölgelere sinmiş, her biri ayrıksı ve tanıdıkça derinleşen kahramanlar yaratıyor. Farklı bir anlatım, derinlemesine bir hüznün ve ironiyle dolu, gülümseten anların tanıklığı Gülümsün Tansev kaleminin en güçlü özelliklerinden biri.

Gölge Gölgele Karıştı ile bilmediğiniz sokak aralarında, hafızaların diplerinde, yaşamın gözden kaçırılmış köşelerinde sizi bekleyen her hikâyeye yeni bir yolculuğa çıkmaya hazırlanın. Bu eser üzerinde ve Gülümsün Tansev ile birlikte çalışmak, tıpkı diğer eserinde olduğu gibi mesleğimin en özel hediyelerinden biri oldu.

Ayşe Marika Sağlam

Mavi'ye

İÇİNDEKİLER

BURADA OTURMUŞ BULUTLARIN SESİNİ DİNLİYORUM	1
UNUTULAN FİĞÜRAN	3
ÖYKÜLERİN ÖYKÜSÜ	41
EMPATİ KABİNİ	47
LEBLEBİ	52
SAAT YA ÜÇ YA HİÇ	70
KALKIŞMA VE KARŞILAŞMA	75
AKKOR	115
SARI KURDELELİ KIZ	120
LİKYA YOLU	126
DAVET	138
İĞNELİ FIÇI	148
HAPİSTE DÜĞÜNDÜŞÜ	155
KARŞILIKLI	162
SUYLASEN	171
ULTRA HER ŞEY DÂHİL	177
NİLÜFER 2052	199
ÜÇÜMÜZ	205
FENOMEN	227
BEŞER	234
PETER PAN	244
ÜÇLÜ KEK	253

Korona Günleri

20 Mart 2020

**BURADA OTURMUŞ
BULUTLARIN SESİNİ DİNLİYORUM**

Önce içi boşaltılmış günler başladı
Sokaklarda maskeyle dolaşanlar
Yasaklar yasakladı yaşamayı
Yanıp sönen ışıklar, bir kırmızı bir mavi
Kaderimizi belirledi
Belki de kederimizi
Kapı aralarından yılgın gözler baktı dışarı
Solgundu gölgeleri, sessizdiler
Soğuk, beyaz bir çarşafın altından
Çıkıp gelmiş gibi, güneşsizdiler
Poşetlere doldurulmuş açlıklarıyla
Sımsıkı kapattılar kapılarını
Elleri titriyordu televizyonu açarken
AÇAMADILAR
Telefon hiç bırakmadı yakalarını
Zonk zonk attı damarları
Doğru yanlışla karışıp bindi tepelerine
Böcek olsalar kaçardı onlar da
KAÇAMADILAR

Aynı salı geçti ya da aynı cumartesi
Kimi uyudu, kimi tepindi, kimi direndi
Kimi gözyaşını tutamadı
“Böcek olmak istiyorum!” diye haykırdı
Bulutlar duydu onları
“Hele durulun, dinin artık!” diyerek yatıştırdı.

UNUTULAN FİĞÜRAN

Prolog

Enflasyon garip bir sözcük, sanırım dilimize Latin kökenli dillerden gelip yerleşmiş. Duymayan var mıdır, bilmiyorum. Bizim buralarda yoktur. Arkadaşlarla aramızda en sık kullanılan sözcük budur. Anlamı basit; kazandığınız paranın bir bölümü yok olur. Emek gene aynı, maaş gene aynıdır ancak paranın satın alma gücü sıcakta eriyen bir buz kalıbına dönüşmüştür.

Hani bazı çekimlerde yönetmen “Siz aranızda konuşuyor gibi yapın, çok takılmayın, nasılsa bu bölüm müzik altı olacak.” der ya, o durumlarda biz hep enflasyondan söz ederiz. Geçim derdinden, geçen yıla oranla bu yılki fakirliğimizden ya da birkaç yıl önceki zenginliğimizden...

İşte bu nedenle artık seçici olamıyorum. Günlerim cast ajanslarını dolaşmakla geçiyor. Ne iş bulsam; avının üstüne atlayan alıcı kuş misali sıkıca yakalıyor, bir daha bırakmıyorum.

Eskiden senaryoyu okur, beğenmediğim role girmez, sadece hoşlandığım, iyi kötü kendimle bir bağ kurabildiğim karakterleri canlandırırdım. Hiç unutmam bir filmde köy ağası rolündeydim. Set boyunca at üstünde gezip durmuş, sağa sola emirler yağdırmıştım. Her dediğim anında yapılıyordu. Çok eğlenceliydi. Doktoru da oynamışlığım vardır, yargıcı da ama en sevdiğim rolü sorsalar ‘Saz Şairi’ derdim. O rol bir başkaydı. Sırtımda sazım; yeşillikler arasında

yürür, bir köyden ötekine geçer, etrafımı saran meraklı köylülere hem çalar hem söylerdim. Film benim anlattıklarım la akar giderdi. Başrol olmasa bile ona yakın bir roldü.

Şimdilerde ise koruma görevlisi, bar fedaisi, çete elemanı, eşkıya, haydut, terörist gibi rollerden başka iş çıkmıyor. Ben mi değiştim, dünya mı? Aklıma binlerce cevap geliyor ama hiçbirini beğenmiyorum.

Sıradan Bir İş Günü

Biz figüranları taşıyan minibüs Adapazarı'na giden yoldan içeri saptı. Tarlaların arasında daracık, taşlı, tümsekli bir yolda epey ilerledik. Issız yerlermiş buraları; etrafta ev, köy yok, göz alabildiğine ekili arazi. Uzakta bir ev görününce içim rahat etti, “Oh!” dedim. Her kafadan başka bir saçma sapan sözün çıktığı, çeşitli ter kokularının sürekli çalkalanarak birbirine karıştığı, gürültülü kliması tarihsel bir değeri taşıyan bu araçta çok sıkılmışım.

Eve doğru çıkan bayırda, bizden önce gelmiş olan set, ışık ve jeneratör kamyonlarıyla kostüm, ekip ve catering arabalarından oluşan konvoy, yolu iyice tıkamıştı. Bizim minibüs onların arasında sıkışıp kaldı. Ben hemen kendimi dışarı attım. Hava mis gibiydi, bahar sabahının serin kokusunu içime çektikçe sakinleştim, duruldum. Tam ekip kahvaltısı toplanırken son anda bir sandviç kaptım. Kabloların üstünden dikkatle atlayarak eve girdim. İçeride hareketli, dağınık ve telaşlı bir kalabalık her zamanki gibi birbiriyle uyum içinde çalışmaktaydı. Yönetmen Yardımcısı Gülin Hanım, elinde birtakım kâğıtlar, kendini çekim öncesi hazırlıklara iyice kaptırmış sağa sola sesleniyor, el işaretleri yapıyordu. Beni görünce hemen yanına çağırıp; “Merhaba Giray, sen hemen aşağı in bağlan, Avni orda seni bekliyor.” dedi.

“Tamam.” dedim.

Son lokmamı yutarken yeni kurulmuş sofraya ilişti gözüme. Bir bardak suyu kapıp diktim başıma.

Hemen bağırdı biri, “Aksesuarları ve dekorları yemeyin ve içmeyin!”

Baktım bizim Doğan, “Abi pardon, yanmışım yol boyunca!”

“Oğlum git bahçeden iç; çay, kahve gırla, ne arasan var. Burayı anca hazırladım. Hem o içtiğin musluk suyu.”

“Olsun abi, gelirken gördüm bizim masayı ama vakit yok şimdi, Gülin Hanım ‘Hemen in aşağı.’ dedi.”

Doğan bardağa yeniden su doldururken kafasını bıkkın ve hoşnutsuz sallıyordu.

Merdivenden inince izbe bir yere girdim. Karanlık, nemli, yapış yapış bir yer. Kömür kokusu doldu içime, tılandım. Ufacık penceresi kirden kapkara, ışık gayret gösteriyor ama nafiye, bir türlü içeri giremiyor. Gözlerim alışınca Setçi Avni görünür oldu. Elinde ipler, halatlar, koli bantlarıyla bana bakıp bakıp sırtıyor.

“Giray Abi hoş geldin.”

“Ne hoşu lan! Şu geldiğimiz yere bak, kömürlük mü burası?”

“İyi bildin abi, bak şu köşe kömür köşesi, bu köşe odun köşesi, ortada su şişesi.”

Salak herif, aklı sıra tekerleme söyleyip beni güldürecek. Hiç yüz vermedim. Tepem atmıştı bir kere, sesim yükseldi ister istemez.

“Kim bulmuş lan burayı?”

Bir an çekip gideyim gerisin geri, dedim ama sonra cesaret edemedim çünkü bilirim bizimkileri, bir kez adım çıkarsa bir daha kimse iş vermez. Söylenmeye devam ettim.

“Böyle set mi olur? İnsan geberir burada be! Çok aramışlar belli, bulamaz olsalardı.”

“Evin sahibi bizden birinin akrabasıymış. Artık kullanılmıyormuş, ‘Hem biz rahat çalışırız hem de o üç beş kuruş kazanır.’ demişler. Zaten rolün kısa be abi, hadi gel uzatma seni bağlayalım da bitirelim şu işi. Evin yolunu tatalım bir an önce.”

“Sallama boş yere, çocuk mu kandırıyorsun sen?”

“Yok abi, estağfurullah ne haddime!”

“E o zaman... Sen de biliyorsun, sabahlar olmasın, derler; o iş öyle kolay olmaz. Canımıza okumadan bırakmazlar bizi. En az elli kere çekerler bir sahneyi.”

“Yok be abi, elli biraz fazla oldu sanki.”

“Lafın gelişi işte, takılma sayılara...” derken Avni’nin gösterdiği tahta taburenin üstüne çökmüştüm bile.

Derviş sabrıyla meslek aşkı el ele verip kaderimi yönetiyordu artık. Oturduğum yere iyice yerleşip laf attım ortaya.

“Ulan Avni, sen hiç düşünmedin mi bir filmde oynamayı?”

“Yok be abi, başrol olmazsa işler kötü. Baksana senin haline, bütün gün üç kuruşa talim, ne gecesi belli, ne de gündüzü.”

“Sanki senin gecen gündüzün belli de...”

“Benimki de değil ama benimki iş, yani gerçek.”

“Hı?”

Bu arada Avni, becerikli elleriyle duvara çaktığı dübellere kocaman çivileri mihliyordu. Sonra o çivilere benim oturduğum tabureyi, büyük bir hevesle sıkıca bağladı. Tabureyi

kalın tellerle çivilere bağlarken o gece evlenecek olan bir arkadaşının kravatını bağlar gibi mutlu görünüyordu.

“Bak abi, diyorum ya başrolü verseler oynardım ama vermezler ki...”

“Bu suratla mı?”

“Ben de ondan diyorum ya...”

Avni'nin burnu, suratının ortasına -da pek tam değil- yapışmış bir et parçasına benzer. Ne işe yaradığı belirgin değildir. Çipil gözleri sinsi ve meraklıdır. Fıldır fıldır döner etrafta, insanı bezdirir. Dudaklarının yerinde bazen ince bir çizgi bazen bir boşluk yer alır. Anlamsız bir çirkinliktir onunki. Belki de bu nedenle arayanı soranı, dostu arkadaş, kısaca seveni yoktur. Sete gelince hızlı hızlı oraya buraya koşuşturur durur. Bacakları o kadar çarpıktır ki arkasından ‘Aç parantez,’ diye dalga geçeriz. Kendini setlerin vazgeçilmezi, en beceriklisi ve çalışkanı olarak göstermek için büyük çaba harcar. Kimse ona aldırış etmez, o da bunu fark etmez; belki fark eder de belli etmez.

Ayrıca kızgındır Avni, içten içe kızgındır. Bütün gün it gibi çalışsa da eline geçen üç kuruşa, kibirli kadınlara, yoluna çıkmayan fırsatlara, yetinmek bilmeyen yönetmenlere, genç yaşta dökülen saçlarına, yakışıklı başrol oyuncularına, ‘Al bunu götür, git şunu getir!’ diyen buyurganlara, parasızlıkla yalnızlığın bir arada oluşuna, ona çirkinliklerini miras bırakan gudubet atalarına ve ‘Bu suratla mı?’ diye ağzımdan kaçırdığım için elbette bana kızgındır Avni.

O kızgınlıkla bağladı beni.

“Sıkma ulan, gerçek değil, rol bu!” dediysem de dinlemedim, inadına gerdi de gerdi eşşoğlueşşek.

“Abi gerçek gibi olmalı, öyle uyduruktan bağlarsam yönetmen anlar, gene ben laf ıstırım. Sen yedek kıyafet getirdin mi, onu söyle çünkü ayıltma sahnesinde su dökülecekmiş. Aslında önemli değil, getirmediysen de buradan bir şeyler ayarlarız.”

“Getirdik, ulan getirdik! Herhalde biz de okuduk senaryoyu, çaylak değiliz. Bana bak, su ılık olsun. Buz gibi su dökülmesin tepemden aşağı, çözülünce canına okurum vallahi.”

Avni kollarımı sırtıma doğru çekiştirirken “Tamam su işi bende, hiç merak etme ılıştırırım.” diyordu. Bileklerimi acıta acıta insafsızca bağladıktan sonra kısa bir süre göz göze geldik. Avni pis pis sırttı.

Bu sırtışıla ‘Bana güven olmaz!’ der gibiydi. Aceleye geldi, diyerek buzlu suyu üzerime boca etse hiç şaşırmadım. Sonunda yaptıklarından biraz pişman gibi arayı düzeltmek istercesine gönlümü almayı denedi.

“Apo Abi konuşurken duydum, ‘Giray’ın üstüne yoktur.’ dedi. Tokadı en iyi yiyen senmişsin. İşkence sahnelerinin bir numarasıymışsın. Apo Abi seni pek beğeniyor anlayacağım.”

“Oğlum, yeni bir şey değil ki bu; her filmde aynı sahne. Ben bunu hep yaptım, gözüm kapalıyken bile kolayca yaparım. ‘Konuş,’ diye bağırarak Esat, sonra soracak ‘Selim’i kim öldürdü? Para nerede?’ Ben bu arada sağdan soldan tokatları yiyeceğim ama konuşmayacağım sonra acıdan bayılacağım. Beni hemen ayıltmak için, bak unutma ha, senin ılıştırdığın suyu kafamdan aşağı dökcekler. Zar zor ayılacağım ama ayılsam da konuşma yok. Yönetmen ‘Kes!’ diyene kadar bu böyle devam edecek. Ben kendime özel bir

sahne yaratmaya çalışacağım boşuna. Sıradan olanı aşmaya çalışsam da bir boka yaramayacak gayretim. Sonuçta kimse fark etmeyecek.”

“Dert etme be abi, film senin değil ya sonuçta, yönetmenin.”

“Hı? Ulan Avni senin kafa nasıl çalışıyor bir anlasam...”

Biz böyle laflarken Apo Abi önde, arkasında bütün ekip daracık kömürlüğe doluştu. Prova ve set hazırlığı anlatıldı, yetmedi bir daha anlatıldı. Hepimiz dikkatle dinledik. Kameranın, ışıkların, Esat’ın yeri belirlendi. Benim yerim zaten belliydi. Apo Abi başıyla Avni’ye işaret etti “İyi olmuş, şimdi ağzını da bağla, bir bakalım.” der demez Avni koşup kolu bandını getirdi ve ağzıma yapıştırdı, gösteriş olsun diye, hiç gerekmediği halde, başımdan dolayıp bir kat daha geçti üstünden it oğlu it. Meydan savaşı kazanmış bir asker gibi dönüp baktı Apo Abi’ye doğru ve dedi ki “Çekime kadar böyle kalsa olur mu acaba? Hani bir çöz, bir bağla; iki iş olmasın diyerekten.”

O da olumlu, der gibi başını salladı sadece, Avni’ye pek yüz vermedi. Makyözü çağırdı yanına, üzerimde birkaç yeri işaret etti parmağıyla, “Burası kanlı, burası morarmış olsun; yap işte bir şeyler.” diyerek merdivenlere yöneldi. Asistanların dikkatle dinlediği, viziteye çıkmış bir başhekim edasıyla dönüp hastasına yani bana, son bir kez baktı. Bütün ekip sessizce onu takip etti. Yukarıda diğer setin hazırlıkları sürmekteydi.

“Aç ulan ağzımı!” demek istesem de “Hu, hu...” gibi ulumaya benzer sesler çıkartıyor, konuşamıyordum. Avni umursamıyor; halatlarla tabureye bağladığı bacaklarıma,

beni illet etmek istercesine atabildiği en sıkı, kavi ve kör düğümleri atıyordu.

“Su, su,” dedim ama o sırttı, belki de gerçekten anlamadı su istediğimi.

Tam o sırada yukarıda bir gümbürtü koptu. Deprem desem değil çünkü sallanmadık. Belki ev çökmüştür kalabalıktan, zaten harabe gibiydi. Duvarlardan biri çöktü mutlaka, yani öylesine bir gürültü. Yıkım gibi, yangın da olabilir, duman kokusu alıyordum. İtilip çekilen eşyaların gıcırıtması geliyordu. Çılgınlıklar duyuldu. Evet, evet yukarıda büyük bir olay yaşanmakta... Şu anda tehlikeli ve korkutucu bir şeyler oluyor orada.

Kısa bir andı, göz açıp kapama süresi kadar. Biz şaşkındık. Önce başımızı kaldırıp yukarı baktık sonra soran bakışlarımız birbirine kenetlendi. Avni kalkış izni verilmiş uçak gibi bir anda depara geçti ve merdivenleri tırmanıp görünmez oldu. Arkasından “Su, su” diye bağırdım ancak o kargaşada beni kimse duymadı.

Ben de çok merak ediyordum olan biteni, üstelik korkuyordum. Senaryoda böyle bir bölüm yoktu. Biliyordum çünkü benimle ilgisi olmasa da bütün senaryoyu baştan sona dikkatle okumuştum. Yukarıda beklenmeyen, öngörülemeyen bir şeylerin olduğunu, aşağıya yansıyan “Ah! Vah!” seslerinden, telaşlı adımlardan ve hâlâ kesilmeyen gürültülerden anlayabiliyordum. Ben de iplerimi çözüp çıkıp yukarı bakmak istiyordum. En başından beri uğraşıyordum. El ve ayak bileklerimi gererek morartmış olsam da gayretle sürdürüyordum. Boşuna bir çaba olduğunu anlasam da pes etmiyorum, acıdan kıvranıyordum. Gevşetemedim bile, pezevenk Avni artık nasıl bağladıysa beni... Sonunda anladım,